

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16795/2024
20.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јелице Бојанић Керкез и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Динић, адвокат из ..., против туженог АД „Електромрежа Србије“ Београд, чији је пуномоћник Игор Исаиловић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 4020/22 од 14.03.2024. године, у седници одржаној 20.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 4020/22 од 14.03.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 4020/22 од 14.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 3346/2020 од 10.03.2022. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име фактичке експропријације на име изградње далеководног стуба у површини од 12,8 м², према уделу тужиоца од 2/10 на кп.бр. .. КО ..., исплати 910,00 динара по метру квадратном, односно укупно 11.648,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца да се обавезе тужена да му на име изгубљене добити због некоришћења кп. бр. .. КО ... у уделу од 2/10 у 2012, 2013. и 2014. години исплати 18.774,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 4020/22 од 14.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви странака за трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20) у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. У конкретном случају изградњом и постављањем стуба далеководна на парцели у сувласништву тужиоца заузет је део парцеле и трајно изузет из поседа, па није реч о конституисању стварне службености и преласка водова ваздушним путем преко парцеле у сусвојини тужиоца, већ је постављањем стуба далеководна извршена фактичка експропријација дела парцеле. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања у интересу равноправности грађана. Образложење побијаних пресуда је у складу са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у случају фактичке експропријације земљишта, када не постоји решење о изузимању из поседа и исплати накнаде, односно решење о експропријацији. Код утврђења да је у конкретном случају део катастарске парцеле тужиоца заузет изградњом далеководног стуба, који држи и користи тужени, да је тужиоцу у овој парници досуђена накнада у висини тржишне вредности за изузето земљиште, не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити је тужени доказао постојање различитих одлука и супротно пресуђење у истој или сличној чињеничној и правној ситуацији. Одлука нижестепених судова о обавези туженог да тужиоцу исплати накнаду и о застарелости права тужиоца на ту накнаду, донета је у складу са правним ставом израженим у одлукама Врховног касационог суда и Врховног суда. Делом ревизијских навода се заправо оспорава утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Из изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари ради исплате накнаде поднета је 26.01.2015 године, вредност предмета спора је 200.000,00 динара. У поднеску од 31.10.2017. године тужилац је прецизирао тужбени захтев и као вредност предмета спора означио износ 30.422,00 динара.

Према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела од 11.648,00 динара не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**